

Szerelem

Szerelem

Ha az álmaink valóra válnak, a legmerészebbek, ezáltal a legerősebbek, s leginkább hozzánk tartozók, olyan valószerűtlennek tűnnek, mintha meg se történtek volna és továbbra is csak álmok maradnának.

A férfival, aki a legelérhetetlenebb, legtávolibb, egyszersmind lélekben a legközelebbi volt számomra, a Párizsban élő finn tenorral Bécsben találkoztam. Azért mentem, hogy találkozzam vele. Már nem bírtam tovább. Egy éve szerettem, visszatérően, konstansan, szenvedve-rajongva, imádva, lehetetlenül. Semmit nem remélve. Gyereke volt, nős volt, mesze volt. Csak úgy. Mert ő én voltam. Vagyis aki szerettem volna lenni. Férfiban, emberben, nőben. Aki nemcsak száz százalékban válaszolt a vágyaimra, a meg nem valósított, így az életemből hiányzó vágyaimra, de aki a tökéletes kiteljesedést és önmegvalósítást jelentette saját magában, s akit ezért irigyeltem, csodáltam.

Akárhová mentem a világban, Berlinbe, Frankfurtba, bárhová Európába, mindenhol őt vágytam, őt szomjaztam. Minden percben velem volt, semmi nem kötött le a rá gondoláson, a vele való foglalkozáson túl. Az azonban annál inkább.

Vágyakoztam utána, lelkiileg-szellemileg-fizikailag, mert az volt, aki én nem lehettem, az elveszett, elvetélt, gejzír mélyén lévő anyag, ami nem tud kitörni, nem találja a kifelé vezető utat, s így folyamatosan feszíti a krátert. Persze nem magamat kerestem, csak a vágyaimat.

Egyetlen pillanatra a kiteljesedés, a megvalósulás, a szárnyaló boldogság érzése kapott el, az önazonosság száz százalékos tudatának mámora. A vele való megismerkedés, szerelem, barátság, sehová nem sorolható zagyva, kategorizálhatatlan viszony reménye olyan horizontokat sodort elé, hogy megszédültem. A boldogságtól, a kibontakozás lehetőségétől. Nem a kapcsolatétől, azt tudtam, hogy nem lehetséges. A szerelemétől. Az ismeretiségtől, az emberi viszonyétól. Az opera világába való betekintés, bekerülés szédületes esélyétől. Egy sikeres énekesen, rajta keresztül.

Úgy próbáltam elraktározni, beszívni, magamba fényképezni találkozásunk minden momentumát, hogy örökkévalósággá váljon. De ez sosem sikerülhet teljesen. Fáj, hogy nem tudom minden mozzanatában rögzíteni a pillanatot, hisz ily kevés egy emberből még a legedzettebb memóriát is kikezdi.

Mindenféle férfiba voltam már szerelmes, öregbe, nőbe, társadalmilag alattam állóba, emberileg lehetetlenbe, csak hogy ne kelljen szerelmesnek lenni a végsőbe. Mert akkor utána mi lesz. És mert az a bizonyos végső soha nem jött el.

Most viszont eljött. Ő volt az, akiért minden szánalmas próbálkozást, minden félresikerült választást odadoztam volna. Akit elsőre, másodikra, tizedikre és utolsónak is kiválasztottam volna. Akihez végre felnőttem a vágyaimban és a választásaimban. Akire annyi éven át vártam, mert éreztem, hogy jobbnak kell lennie a silány, tragikus, szánalmas felhozatalnál, hogy kell lennie valahol egy olyanak, akit én is szeretni tudok, aki teljes valómban magába szippant.

A musikvereini hangverseny után mentem oda hozzá gratulálni. Előre megírtam neki, illetve megkérdeztem, láthatom-e. Igent mondott azonnal. Megdöbbsentem, de nagyon boldog voltam.

Már az autogramkérők csoportjából kikacsintott rám, azzal a fajta cinkos, napfényes arc kifejezéssel – a legelső élő gesztusa felém –, ami a várt vagy vágyott ismerősnek szólt, miközben még sohasem látott. Nyilván megnézte az interneten fellelhető képeket rólam, ez lehetett az egyetlen magyarázat, bár olyan is van, hogy valakiről tudjuk, megérezzük, noha még sose láttuk: ez ő. Bármelyik is volt, reszketve dobogtam a boldogságtól, a gesztustól, annak csupa sugárzó voltától, hisz egyetlen első rossz nézéssel el lehet rontani a legnagyobb, legörültebb vágyakozást is, minek utána csak a kínos, mindezt feledtetni vagy elensúlyozni próbáló hebegés következhet. De ez a mosoly gyönyörű kezdet volt, gyönyörű és lökést adó, belülről fakadó, így aztán nem is firtattam a hogyant, minek firtattam volna, szálltam, mint egy madár.

Minden emberrel az első találkozás, összenézés, mosoly, közöny, döbbenet vagy megörökönyödés adja meg a további lehetőségek irányát, s ez az irány, ez a mi irányunk jól, fantasztikusan jól volt megadva. Már csak egy kicsit kellett várnom, mire odaléphettem, vagy léphettünk egymáshoz, egyszerre talán, egymás felé, erre már nem emlékszem pontosan, s akkor a formális, kezét nyújtó bemutatkozás helyett, mely mozdulatra már automatikusan, mégis természetes könnyedséggel készültem, arcon csókolt, meg se kérdezve, én vagyok-e én, akivel egy évvel ezelőtt a hosszú, három részletben megvalósuló, mindenre kiterjedő telefoninterjújt készítette. Én persze makogtam valamit az orrom alatt, elhebegtem a nevemet, de úgy tűnt, szerinte erre semmi szükség, rögtön belecsapott, nice to meet you, és a gratuláció, mely őszinte volt, különösen, hogy a Schumann-oratórium első része után valahogy leverekeedtem magam a földszint hatodik sorába, ahol színészi és művészi játékának minden magával ragadó drámaiságát élvezhettem, szóval a gratuláció és néhány szó után, mert ez is nyitott volt, hogy ennyi lesz-e, vagy egy külön randevút szentel nekem, egyből azt ajánlotta, találkozzunk este, ráadásul kilenc, fél tízet javasolt, ami szombat este egy mindkettőnknek idegen városban kifejezetten randevűidőpontnak számított, s bár hullafáradt voltam, tudtam, boldogan fogom a hátralévő három és fél, négy órát kivárni, megkerestem a szállásomat, beszélgettem a kedves és hazánkról megdöbbsentően jól értesült kínai szállodarecepcióssal, nem tudva eldönteni, lefeküdjek-e egy-két órára, hogy felfrissüljek, vagy ezzel csak rontok a helyzeten, végül elindultam a városba, kisminkelve, randevűkészen, amit jól tettem, mert már a Stephanplatz megállónál fél kilenckor telefonált, hogy tíz perc múlva ott tudna lenni, mondtam, hova jöjjön, szerencsére úgy-ahogy hallottam a szavait, tán a bécsi metró kevésbé zajos, mint a budapesti, ahol képtelenség

telefonálni, teljes nevével mutatkozott be, nem pusztán annyit mondott, it is Topi, hisz egy gentleman volt, és ennyi után nem lehet még pusztán Topi, noha nekem már rég pusztán Topi volt, ez az édes egérkenév, ami annyira illett finom, megnyerő személyéhez, már csak fel kellett jönnöm a mozgólépcsővel a felszínre, s felve, hogy megláthat, behúzódtam egy automata gyorsfényképező fehér függönye mögé, ami ugyan csak térdig takart, de jótékony paravánja mögött sportcipőmet sietve a magas sarkúra cserélhettem, mert a sok hatvanas, potrohos törpe után fel akartam nőni, méltó akartam lenni ehhez a gyönyörűséghez, ehhez az impozáns magassághoz, passzolni akartam, hozzá nőni, végre nem volt bennem diszsonancia, mint a hatvanon túli ex szeretőmmel, akivel halálosan jó volt az ágyban, de kívülről, objektíve látva törpeségét, tagbaszakadtságát, csak kognitív diszsonan-

cia teremtdőött bennem, na itt nem volt semmi efféle, csak a külső-belső gyönyörűség, és a vágy erre a gyönyörűsége, s az ebből fakadó kölcsönhatásra és harmóniára.

Topi szép volt, a leggyönyörűbb férfi, akit valaha láttam, de nem ezért szerettem, hanem a művészete, s a szerelemre való csodás képessége miatt, kicseréltem a cipőt, nevetve magamban, ha látná, ha tudná, hogy a koncert előtt a Musikverein női WC-jében vedlettem át a vonatos szerelésemből a hátizsákom szerzteömlő tartalma közepette, egy tüchtig osztrák nő döbbsent nézésétől kísérve, most meg az automata függönye mögött keresek menedéket, hogy a hozzá méltóvá tevő magas sarkúmat átváltsam, szóval mentem, rohantam, a férfihoz, aki egy teljes éve látatlanul kitöltötte minden gondolatomat, akit előbb szerettem, minthogy először élőben láttam volna, és ezt is úgy imádtam, ezt a képtelen, de voltaképpen a lélek mechanikájához illeszkedő abszurditást, cseppet sem félttem, mert a megérzések és az érzések nem csálnak, az enyémekek különösen nem, egy éve már senki se kellett, senkivel se voltam együtt, teljességgel szűzies életet éltem, nem mintha kezdetben nem lett volna kegyetlen, de a kínzó biológiai szükségletek dacára képtelen voltam ránézni bárki másra, saját lelki vágyaim írták felül saját fizikai vágyaimat, és ez így volt jól, az ismerőseim, akik ismerték a hús és a gyönyör iránti viscerális vonzódásomat, nem hitték, képtelennek tartották, morális, farizeus marhaságnak, pedig semmi farizeusság nem volt benne, nem akartam hűséges lenni a nem létezőhöz, de nem tudtam más lenni, mint hűséges, mondhatnám úgy is, képtelen voltam hűtlen lenni, annyira felülírt mindent az órávaló vágyakozás, hogy senkire se voltam nyitott miatta, amiatt, amit a kedvenc operámban éneklés címén művelt, ezzel lehetetlenné téve minden volt és reménybeli szeretőt és pályázót, a föld színe alá radírozva a galambot tenyészítő Lajosokat Tatabányáról, a kávéházgyűlöllő elhasznált hangmérnököt az állami rádióból, vagy az öregező, idegbeteg brüsszeli tudósítót, senki és semmi más nem érdekelt egy álló éve, csak ő, aki meghal a kedvenc operámban, ha nem lehet Fiordiligi kedvese, és hitelesen hal meg, miközben akkor él a legjobban. Aki nem főszerkesztő vagy bankvezér, még csak nem is egyetemi professzor volt, akinek nem hatalma, hanem hangja és szíve van, s ezáltal a legnagyobb hatása, aki fellép Salzburgban és Barcelonában, a bécsi Musikvereinban, az amszterdami Concertgebouwban és a párizsi Théâtre des Champs-Élysée-n, mindehhez szelíd, bájos és hajlandó találkozni velem szombat este a Stephanplatzon, egy éppen munkanélküli, vagy divatosan fogalmazva free lance kelet-európai újságíróval, még hozzá úgy tűnik, önként és dalolva.

Igen, önként és dalolva. Mert a randevú közben, mert ezt már bőven nevezhetjük randevúnak, férfi és nő szembenézős, egymást spontán és szándékosan megérintő találkozásának, mely soha, de soha nem jöhetett volna létre, ha nem ez a mesterségem, ám ezzel beférkőztem a szívébe, hisz mégse lehet találkozni egy rajongóval, akiből hétezer van, de egy újságíró, pláne, aki felkészül az egész életéből, olyanból csak egy, szóval a randevú közben a lehető legspontánabb módon dalra fakadt, csak úgy, mintha azt mondta volna, kint fúj a szél vagy hogy a félédes fehérbort szeretem, és kérdezett és kérdezett rólam, mindent tudni akart, honnan származom, mit tanultam, ki a családom, van-e gyerekem, végre egyszer engem is kérdezett valaki, s nem bántón, nem sértőn, nem sztereotipikusan, hanem finoman, de határozottan, és én elmondtam, azt a verziót, amit mondani szoktam, ami nem hazugság egyetlen szavában sem, de a valóságot mindenképp a kedvező oldalról fogalmazza meg, ebben rendkívül jó voltam, igazat mondani és mégis valamely rendkívül vonzó színben beállítani magam, egy órán keresztül beszélünk a Così fan tuttérol, olyan dolgokat is megtudtam, amiket a huszadik megnézés után se, de a legfontosabb, hogy előadta, mit gondol a szerelemről, annak fajtáiról, és miért fantasztikus neki, hogy ez a foglalkozása, merthogy így, a színpadon, játék közben élhet olyan férfúú vágyainak, nevezetesen a különféle nők megkívánásának, amelyeknek a való életben nem (ebből tudtam, hogy rendes ember, aki nem csalja meg a feleségét vagy legalábbis törekszik rá), és nem is esett olyan rosszul, pedig többször, több nőre elmonda, hogy milyen szép, és mennyire működik velük a kémia, még részletezte is ezt a fluidan ömlő erotikus vágyat, de hát ez is ő, ez ő, és én az egész embert akartam befogadni, tán most értettem meg először, rajta, a mindenkit felülíró keresztül, milyen a férfi, most értettem meg, ami ellen egész életemben harcoltam, hogy hogy képzeli a többféle nő iránti vágyakozását, miközben nálunk, nőknél az egy söpör el mindent, most fogadtam el, hogy ez ugyanúgy biológiailag determinált

és nem tehet róla, maximum ellene, ha elfojtja, és rajta keresztül elfogadtam az összes eddigi férfit, akit igazán soha, csak mert őt elfogadtam, de úgy is felfoghatjuk, hogy őszinte volt velem, mint egy baráttal, és nem bántam, szerettem így is, önmagát ilyen nyíltan és őszintén felvállalva, hisz szinte magam is kívántam a partnereit, aztán arról is beszélt, hogy milyen borzasztó, amikor nincs meg ez a kémia, mert a nő félénk, hogy olyankor el kell játszani, ő persze eljátssza, megteremti a kémiát, ez is csodálatosan hangzott, igaz, kémiát nem lehet teremteni, vagyis más a teremtett s a meglévő kémia, ahogy azonnal látszik, melyik partnerével van meg, és melyikkel teremti.

Hosszan beszélünk a mű nyelvi, dramaturgiai és pszichológiai vetületéről, minden apró részletről, vallva közben saját magunkról, aztán tudni akarta, mi volt az az írás, amit inspirált, ez minden férfit érdekelt, ha megtudta, hogy alanya lett valamely alkotásomnak, őt kiváltképp, tetszett e kíváncsisága, persze a valóságot nem mondhattam el neki, hogy halálosan szerelmes voltam, vagyok belé, ezért muszáj volt, ha más nem, legalább megírom, elvégre valahogy ki kellett jönnie, ki kellett folynia, azt mondtam, egy anyuka mesél benne a gyerekének, arról, hogy mi történik ebben az operában, azt nem mondtam, hogy ez a gyermek az én gyerekem, még hozzá tőle, és hogy ebben az operában a papa szerepel, vagyis ő, a papa játssza a főszerepet, aki az operában egy másik nénit szeret, majd egy harmadikat, a való életben pedig egy negyediket, ami miatt a mama nagyon, de nagyon szomorú, azt elárultam, hogy sehogy se találtam a mű befejezését, hisz hogy is lehet egy ilyet befejezni, mondtam viszont, mármint az írásbeli kisfiamnak, hogyan ismerkedtem meg a papával, hogy felhívtam és interjút kértem tőle, és akkor derült ki, hogy a papa egy másik nőnek a férje, és egy kisgyermek van, és akkor keservesen zokogtam, és kértem a Jézuskát, hogy oldja meg valahogy ezt a problémát, mindezt persze nem lehetett előadni, de nyilván érezhette, mi van, mindenesetre nem hagyta annyiban, újra és újra rákérdezett, és én újra és újra nem mondhattam el az igazat.

Aztán beszélünk a családjáról, a testvéreiről, Istenről és a vallásról, mondta, hogy teljesen ateista, illetve agnosztikus, merthogy 99,9 százalékban biztos benne, hogy nincs Isten, de azért a fennmaradó egy tizedet megadja a másik oldalnak, ez nagyon tetszett, mert én is pontosan így gondoltam, és egy ilyen fontos kérdésben nem árt, ha árnyalatra egyezik a felek meglátása, ekkor belecsapott a tenyerembe, mondván, légy üdvözölve a klubban, mármint az agnosztikusok klubjában, amitől rendkívül zavarba jöttem és fülig pirultam, bár örültem a mozdulatnak, de mivel buktát eszegettünk, a Havelkában nem volt más, csak bukta, és nem akartam harapni, csak finoman, kézzel törtem, tiszta zsír lett a kezem, és ő így a zsíros kezembe csapott bele, amit nagyon szégyelltem, hogy az első fizikai érintése a zsíros kezemmel történik, láthatta is, mennyire szégyeltem magam, utána aztán jól letöröltem a tenyeremet egy szalvétával, persze ennek már semmi értelme nem volt utólag, ezzel mintha az érintését töröltem volna le, még elnézést is kértem, bocsánat, de piszkos a kezem, j'ai les mains sales, mondtam, mert a piszkos szót valahogy elfogadhatóbbnak tartottam a zsírossal szemben, a kapcsolatunk jellegére és az első testi érintkezésünkre vonatkozóan, rettenetesen sajnáltam, hogy az első érintés így történt meg, ugyanakkor örültem, hogy hozzám akar érní, már kezdettől többször hozzám ért, az érintésnek azon fajtájával, ami a szándékolt és a mintegy véletlen közötti, köztudomásúlag erotikus mezszyén imbolyog, az én térdem is az övéhez ért az asztal alatt, de én elnézést kértem, amikor hozzáértem, hisz jól nevelt akartam lenni és a lelkemmel megérinteni, nem a mozdulataimmal provokálni, ha már ennyire áradt a lelkem, legalább a fizikai érintkezést terepét rá kellett hagynom, szexuálisan egyébként is tartózkodó voltam, nem dobáltam a hajam, és az öltözetemben sem akadt semmi kihívó, egyszerűen csak voltam, magamat adva.

Azt javasolta, üljünk a szófára, de én szemtől szemben akartam látni, hisz most nézhettem életemben először órákon keresztül az arcába, és minden részletében kíváncsi voltam erre az arcra, soha emberi arcra ennyire még nem voltam kíváncsi, noha a dvd-ről minden porcikájában ismertem, habzsolni, falni akartam ezt az arcot orgasztikus módon, a látvány pusztá gyönyörével, de mivel most láttam először ilyen hosszasan és ilyen közelségből, és mert teljesen el voltam a boldogságtól, a helyzet spontaneitásától és jól sikerültségétől varázsolva, mégse tudtam részleteiben megnézni, magamévá tenni, végig a szemét figyeltem és az arc egész varázsát, az ensemble-ot, a ragyogást, azt a kifejezést, amit csak szemtől

szembe lehet megfigyelni, ezért fontos, hogy az első randevún a felek mindig szembe üljenek egymással, ezt az állomást nem lehet kihagyni, és nem lehet a szófán élvezni, noha örültem, hogy a szófát is felajánlja, a fizikai közelségvágy jelének vettem, de nekem az arca kellett, az arcából kijövő hangja, a kézmozdulatai, a tekintete, az arcán keresztül akartam ebben a csodálatos egyéniségben megfürdetni magam.

Beszélgésünk a lehető legspontánabban, legsistergőbben és legizgalmasabban alakult, egyik gondolat, kérdés, megjegyzés szülte a másikat, az arányok is fantasztikusra sikerültek, szellemi, s abból fakadó lelki-erotikus izzás, mindez Bécs legradicionalisabb, leghangulatosabb és legszerelmesebb kávéházában, kamillateát kért, én meg kakaót habbal, szerettem ezt a kamillateát, nőiesnek, hozzá, énekesnek méltóhoz találtam, hiszen az ember rendelése éppúgy hozzátartozik a randevú hangulatához és a másikhoz való közelkerüléshez, hogy is tudnék beleszeretni valakibe, aki jägermeister vagy kőbányai világost rendel, vagy tök mindegy, gut, besser, gössert, persze kizárt volt, hogy ő efféle vetemedjen, maximum még valami finom bort kérhetett volna, de a lírai tenorhoz méltó kamillateája még a finom bort is fölülmúlta.

Mindenben ilyen volt, hogy tudtam, nem fogok csalódnni, de néha még a várthoz képest is meglepett, bor helyett kamillatea, és közben énekelt, Mozart-áriákat, nekem, csak nekem, nem dvd-ről, nem a tisztelt nagyrődeműnek, hanem a Havelka asztala fölött, spontán, a szemembe nézve, a házi hangját mutatta meg, a színpad nélkülit, amit otthon a fürdőszobában vagy ki tudja hol használ, és amelynek megismeréséről álmodni se mertem volna, magyarázta az operákat, én meg szokásommal ellentétben, mert mindig ömlött belőlem a szó, és gyakran nem voltam tekintettel a másikra, most kifejezetten vigyáztam, nehogy közbevágással egyetlen szavát elszalasszam, noha olyan nagyon azért nem kellett fegyelmeznem magam, hiszen mindent, amit mondott, úgy szippantottam be, mint apró kavicsokat a porszívócső, olyan dinamikája volt a párbeszédnek, hogy azt retorikailag tanítani kellett volna, mégis a retorikailag taníthatatlanok közé tartozott.

Aztán mikor ott tartottam, hogy Párizsban jártam egyetemre, hirtelen átváltott franciára, ennek még jobban örültem, az én nyelvem a francia volt, angolul épphogy csak elértem, hogy önmagam legyek, de tobzódni igazán franciául tudtam, ezen a nyelven erotikusabb és vonzóbb voltam, neki mindegy volt, milyen nyelven beszél, angolul éppoly kifinomult volt, de a franciát is szépen, választékosan és igényesen használta, csodálatos kifejtéssel, egyetlen apróságot lehetett a magánhangzójánál észrevenni, egy kis nem odavalóságot, a vidéki franciákra jellemző nem túl nazális magánhangzóejtést, de ő nem volt vidéki, a legkozmpolitább volt, akivel valaha az életben találkoztam, és ez is bájos volt, a finn és a francia ilyetén ritka találkozása.

Szerencsére se álmos, se fáradt nem voltam, a kínai recepcióstól kapott fekete tea megtette hatását, ő egy kicsit álmos lehetett, mert egyszer ásítania kellett, én meg direkt nem néztem félre, még udvariasságból sem, azt is látni akartam, ahogy ásít, mert rengeteg ember olyan csúnyán beleásít a világba, tudomásul sem véve eltorzult arcának kiábrándító világra bocsátását, de ő ebben is a legédesebb volt, egyszerűen nézni akartam az ásítását, minden testi megnyilvánulását, amit rendelkezésemre és nézésekre bocsátott, látni akartam, mert az ember intelligenciája pontosan ezekben a kontrollálatlan, apró mozdulatokban rejlik, hogy hogy úszik egy sávban a medencében, hogyan fordul meg a metró az oldaltáskájával, hogyan ásít vagy hogyan ül le egy székre, ő a koncert közben is, mert a szólisták a szólamuk előtt mindig felálltak, majd leültek, minden egyes visszaülése előtt hátranézett, pedig simán le is ülhetett volna, tetszettek az öntudatlan mozdulatai, a tónusa, a mosolya, a világ iránti meleg és önfeledt kíváncsisága, annyira tetszett, ahogy ember, férfi vagy nő még nem tetszett korábban.

Eddigre már olyan éhes lettem, hogy muszáj volt megmondanom neki, noha tudtam, ő épp vacsorából jött, gondoltam, itt a Havelkában kérünk valamit, de azonnal felajánlotta, hogy akkor elmegyünk egy étterembe, ez váratlanul ért, hisz remélni se mertem, hogy esténknek újabb fejezete lesz, amivel újabb hihetetlen távlatok nyíltak meg előttem, kérte is a számlát, illetve odament a pulthoz fizetni, s mire észbe kaptam, már fel is pattant a székéről, a kabátomat nem segítette fel, nyilván annyira nem volt régimódi, de nem is bántam, eszembe se jutott, úgyis csak roppant zavarba jöttem volna, meg hát csak egy kis

őszi dzsekit vittem magammal, kimentünk az utcára, pont velünk szemben volt egy étterem, szép és csillogó, de közölték, hogy sajnos már bezárt a konyha, mire kértük, akkor javasoljanak egy másikat, ez se volt messze, érdekes, mindenhol előre akart engedni, de ez a gesztus is nagyon tetszett, közben mindig megérintett, egyszer mondtam is, menjen ő, tán csodálkozott, itt, az étteremben már nem egymással szembe ültünk, hanem sarokszögben egymás mellé, ő ült le először a szófa részre, ezzel demonstrálva, hogy nem utasítja el a mellém ülés lehetőségét, de ekkor már én is mellé szerettem volna ülni, pedig még mindig ülhettem volna a székre, de nem tettem, rendeltünk valamit, az első könnyű meleg ételre ráböktem, semmi esetre sem akartam az étlap böngészésével húzni az időt, vele akartam lenni, csak muszáj volt az égető szükségletemet kielégíteni, ő nem eszik, csak néz, mondta, je regarde, ami zavarni szokott, ha nem esznek velem, de az ő nézése társaságnak minősült, tetszett ez a je regarde, olyan cinkosan, barátian és közelién mondta, meghatott, hogy nézni akarja az évésemet, egyáltalán minden szava, gesztusa olyan közeli volt, annyira otthon éreztem magam minden lélegzetvételében és megnyilvánulásában, az egész lényében, itt kérdezett rá, hogy nekem kim van, bár erre nem akartam kitérni, hisz egyedül voltam, majd megkérdezte, hogy megy ez a magány, amin rendkívül meglepődtem, mert én sose kérdezném meg senkitől, milyen a magányossága, solitude, ezt a szomorú szót használta, nem is tudtam, nem is akartam válaszolni rá, hiszen mit lehet erre válaszolni, nem akartam, hogy sajnáljon, még véletlenül se, de ha őszintén válaszolok, csak sajnálni tudott volna, és vagy csak őszintén tudtam válaszolni, vagy elhárítottam a választ, kamuzni sose tudtam, így valahogy a kettő keverékét hoztam, erre a kérdésre most nem tudok és nem is szeretnék válaszolni, mondtam, ebben a mostban benne volt valamiféle félszeg előrevetítés, hogy kapcsolatunk valamelyik fázisában talán egyszer majd válaszolok rá, talán majd elmondom neki, hogy mivel nem találok olyat, aki hozzá vagy az előzőhöz fogható volna, kénytelen vagyok együtt élni a magánnyal, de hát ez, akár a novella, nem igazán volt elővezethető válasz, meg aztán a kérdést túl intimnek, zavarba hozónak találtam, noha se zavarba hozó, se bántó szándéka nem volt, így aztán azt mondtam, persze nehéz, de szerelem nélkül nem akartam, nem akarok, ekkor nem lehetett kikerülni a Paoloval való sérülést, hisz egészen addig, míg egy új ember által teljesen be nem gyógyul, bár teljesen sosem gyógyulhat be, addig ez része lesz a válasznak, hogy úgy megsérültem, hogy sokáig én akartam egyedül maradni, ami részben igaz volt, de csak részben, mert ha jött volna egy hozzá hasonló, vagy legalább fele ilyen kaliber, akkor persze mentem volna, de nem jött, tán megértette, bár a kérdése, hogy hogy lehet egy ilyen szép és okos nő egyedül, kézenfekvő volt, amit ha bárki más kérdez, feldühít, de nála nem dühített, az érdeklődése, személyem megértése részének vettem, ezért amennyire tudtam, őszintén válaszoltam. Mondtam, mivel sokféle bennem az érdeklődés, kiterjed az irodalomra, a zenére, a színházra, a dzsesszre, a politikára és a gazdaságra, nehéz olyat találnom, akiben mindez megvan, nem tudom, hogy sajnált, csodált, vagy ezek keveréke, vagy egyszerűen csak tudomásul vette, én biztos nem sajnáltam volna őt hasonló esetben, hanem átadom magam a végtelen boldogságnak, de egy férfi magánya megejtőbb, egy nőé zavarba ejtő, tán mert a férfi magánya ritkább.

És akkor én is rákérdeztem a kisfiára, aki három és fél éves és Andreasnak hívják, és az ő családnevét kapta, finnül beszél hozzá, így a kisfiú beszél finnül, ő is mondott nekem valamit finnül a randevú közben, valamire rögtön így reagált, gyönyörű volt, ahogy finnül beszélt, bár sajnos nem értettem, az egész randevút magnóra, illetve videóra kellett volna rögzíteni, hogy megmaradjon örökre, így bizonyos részei a megismételhetetlenség gyönyörű és fájdalmas homályába vesznek, amit csak az emlékezés alapján lehet rekonstruálni, és ekkor a feleségére is rákérdeztem, a lehető legnagyobb természetességgel, hogy muzsikus-e,

mert egy interjúban ezt olvastam, énekes, mondta, de jelenleg épp dokumentumfilmessé képezi át magát, erre megkérdeztem, hogy akkor ott fogja hagyni az éneklést, mire mondta, hogy nincs munkája, ezt így simán ki tudta mondani, minden fakszni, zavarba jövetel vagy szégyenérzet nélkül, a legtermészetesebben, bizonyos verbális tekintetben tehát sokkal simább, kevésbé körülményes, vagy akár őszintébb volt nálam, aki csak a jóról szerettem beszélni, a rosszat pedig alkatomból kifolyólag vagy elhallgattam vagy megszipítettem, de hát kettőnk közül nem neki kellett eladni magát, hanem nekem, ő már réges-rég el volt adva, nekem is, a világnak is, a létező legjobb áron, önmaga volt, kész, egész, teljes és irigylésre méltó világsztár, nekem volt szükségem a saját magam által megrajzolt, a valóságnál jóval pozitívabb önképre, ezért is vetítettem rá minden vágyamat, hisz általa, de már pusztán a rá való vágyakozás miatt különlegesebbnek éreztem magam, az ő megvalósult vágyai az én beteljesületlen álmaim voltak, melyek csakis az ő szeretete és csodálata révén valósulhattak meg, valósíthattak meg engem, rajzolták ki rólam az egészet, amit önmagamban legjobb esetben is csak félig tudtam megrajzolni, ugyanakkor azt a hamis látszatot akartam kelteni, hogy én már magamban is teljes egész vagyok, már teljesen meg vagyok rajzolva, egy másik vágyott, vonzó önbeteljesülés, tükörképként próbáltam számára az én egyébként jobb körülmények között valóban különleges, újságírói világomat csillogóvá, elérhetlenné tenni, miközben neki semmi szüksége nem volt erre a világra, pláne nem az elérhetetlenségére, hisz neki ott volt az elérhető, ő nemzetközi hírvénekesként a legszebb férfikorban a legjobb színpadokon lépett fel, ünnepezt művész volt, a legjobb, még véletlenül sem a celeb fajtaból, amit méltósággal és igazi szerénységgel, harmonikus természetességgel viselt, én meg csak szerettem volna, ha nem is sztár, de legalábbis valaki lenni, s azt szerénységgel vagy méltósággal viselni, ahogy szerettem volna született gazdag lenni és a pénzről sose beszélni, ezért az én attitűdöm a természetességre való törekvés volt, míg az övé természetes volt, mindazonáltal ebben a három órában igazi partnernek, méltó társnak éreztem magam, miközben tudtam, mennyivel fölöttem áll, de pont a fölöttem állása miatt éreztem hozzá méltónak magam, mert a legintellektuálisabb és legképzettebb nőnek is, bevalljuk vagy nem, szüksége van arra, hogy a férfi fölöttes álljon, ami persze ki-mondva megbotránkozató, szájalmas és a macsó társadalomnak lefekvő, mégis így van, ezért világméretű az érzékeny, értelmiségi nők magánya, mert már alig van férfi, aki fölöt-tük állna, de ha nem áll fölöttük, akkor sehol nem áll, mert a nő, a valamire való nő mindig fölfelé választ, a férfi meg lefelé vagy egyenrangúan, nem mert a nő számítób, hanem mert igényesebb és nagyravagyóbb a férfinál, partnerileg legalábbis nagyravagyóbb, a férfi önmegvalósításához ugyan kell a partner, de csak annak megléte, a mivolta már nem annyira fontos, bizonyos szerencsétlen kelet-európai országokban ez az esztétikumban és az óriási korkülönbségben nyilvánul meg, de a fejlett, magabízó és nem önbizalom-hiányos nyugati társadalmakban a férfi nem kompenzál és nem fitogtat, egykorú a nővel, nem az apja lehetne, a sikeres nyugat-európai férfinak tökéletesen mindegy, ki és hány éves a felesége, minél egykorúbb, annál hitelesebb.

Aztán átadtam neki az otthonról hozott dzsessz cd-imet, lassú, kiváró, megkomponált mozdulatokkal vettem elő a táskámból őket, nem beszéltem közben, várta, mi jön ki a mozdulatból, melynek súlya és szándékolt ideje volt, ez jött ki, egy ajándék, melyet sietve, kapkodva állítottam össze a saját gyűjteményemből előző este, sajnos se engem, se őt nem fejezte ki annyira, csak a gesztust, a gesztus akart erős lenni, hogy hoztam neki valamit, ami annyiban azért kifejező, hogy hazai, hogy tőlem való, és annyiban rá vall, hogy dzsessz, mert mondta az interjúban, hogy szereti a dzsesszt, és magyar dzsesszhez biztos nem könnyen jut Nyugat-Európában, egészen meg volt hatódva, tu es génèreuse, mondta, milyen nagylelkű vagy, valóban nagylelkű voltam, nagy volt a lelkem, ahová befészkelte magát egy évvel ezelőtt és azóta se jött ki onnan, elmagyaráztam, kik és mit énekelnek rajtuk, figyelmesen hallgatta, igazából záróaktusnak, a vacsora zárójelenetének szántam, ezután voltaképp már csak fizettünk és kértük a számlát, ekkor jött az újabb belehabarodásom, ahogyan a számlát kérte, azon az utánozhatatlanul egyedi módján, ahogy én férfit még nem láttam számlát kérni, nem lendítette a karját a magasba, nem volt vehemens vagy az unásig sztereotip, rendkívül kényes voltam arra, miként rendeli oda a pincért egy férfi, ez perdöntő volt a kapcsolataim szempontjából, ezen mindent le lehetett mérni, a fér-

fi világhoz, önmagához való viszonyát, volt olyan, akit azért hagytam ott, mert tutyimutiságában hiába próbálta háromszor félénken odainteni a pincért, az nem vette észre, én ilyen férfit nem akartam, akit nem vesznek rögtön, elsőre észre, nekem a viccesen kalimpáló, a bohéman határozott tetszett, de ő, istenem, ezt is felülírta, finom volt, artisztikus és mégis azonnal észrevehető, jobb keze hüvelyk- és mutatóujjával tollat formálva bal keze fejére finom vonalat húzott, anélkül, hogy egyetlen szót szólna vagy artikulálna, ilyet még soha, de soha nem láttam, ezt a majd fizetnék dumát se bírtam, mert mi az, hogy majd, meg fizetnék, ha egyszer fizetek, mi ez a finomkodás, nem finomkodni kell, hanem finomnak lenni, hát ő finom volt, arra már nem emlékszem, egyenes volt-e a vonal, vagy kalligramokat formáló, vagy az elején iniciálé, majd azután egyenesbe váltó, tán egy szép görbület váltott finom, rövid egyenesbe, mindenesetre tátva maradt a szám, mégse tudtam nem ámulattal hangot adni e gyönyörű mozdulatnak, mire megkérdezte, tudom-e, Japánban hogy hívják asztalhoz a pincért, és megmutatta, két keresztbe tett ujjával, ekkor még egy kicsit beszélünk Japánról is, mikor volt és mit énekelt ott, ezt nem tudtam, noha az életrajzát szinte kívülről fújtam, nem volt kép, felvétel vagy írás a neten, amit egy év kutakodás és szenvedélyes virtuális együttlét után ne ismertem volna, mindenesetre újra le voltam nyűgözve a pincérhívó mozdulata által, egyik lenyűgözöttségből estem a másikba, az egész este folyamatos lelki-szellemi-ontológiai kék volt, amihez a tudat föl sem ért, csak az érzékek, de nem a szexuális, hanem a lélek érzékei, a legkifinomultabb, legéleteribb, legigazabb és legbelülről fakadó érzékek, magával az emberi csodával találkoztam, az emberi csoda állt előttem egy istenien kifinomult, harmonikus és irigyelni való formájában.

Aztán elindultunk, hisz neki másnap délelőtt is koncertje volt, amire szintén meghívott, és amihez három órával hamarabb kellett kelnie, hogy a hangja a koncert kezdetére a megfelelő magasságig jusson, hihetetlen fegyelmezett életmód, és mivel most is koncert után voltunk, bizonyára elfáradt már, bár mikor kérdeztem, bűbájosan tiltakozott, be nem vultotta volna egy nőnek, hogy fáradt a társaságában, egyszer megnézte az óráját, csak hogy tudja, mégis mennyi az idő, szép, finoman elegáns órát hordott, szögleteset, vékony csuklójához és lenyűgözően szép kezéhez, alkatához illeszkedőt, nem menedzserien hivalkodót vagy magamutogatón pöffeszkedőt, hanem klasszikusan a stílusába simulót, az öltözete is ilyen volt, elegáns, fekete városi nadrág, fekete pulóver vagy kardigán, rajta fekete kabát, a cipőjére egyetlen pillantást se vettem, de tudtam, hozzáillő, finom darab, igazából a ruháira se figyeltem, annyira az arcával, a mozdulataival és gesztusaival voltam elfoglalva, azokat akartam mindörökre magamba szívni, de a nem nézésemen is átviláglott, hogy minden ízléses és jó anyagú rajta, az a fajta elegancia, ami az egyéniséget kiemeli, de maga háttérbe vonul, az igazi, nyugat-európai, szombat esti laza és fiatalos élégance, egyedül az illatát nem éreztem, annyira nem tudtam közel kerülni hozzá, az egy következő fokozat lett volna, semmiféle illatélményem nincs, nem volt az estével kapcsolatban, a parfümfelhőt nyilván kizártam, a diszkrétthez meg közelebb kell kerülni, pedig rettenetesen kíváncsi lettem volna, milyen illata lehet egy ilyen fokozhatatlan, finom férfinak, biztos voltam benne, csakis egy senki máson nem érezhető, kifinomult keverék, nem édes, nem fanyar, nem friss vagy sportos, hanem ezek kizárólag rá jellemző, természetes kompozíciója, amit viszont el se tudtam képzelni, csak azt tudtam, hogy isteni, de hogy hogy isteni, azt nem. Azt mondják, egy nő illat alapján választ férfit magának, de ő már réges-rég ki lett választva, illatminta előtti, illat nélkül választott férfi volt.

Szóval felkerekedtünk, azt hittem, itt el fogunk köszönni egymástól, és vége az estének, hisz befejeztük a vacsorát, amit én még külön is bevégeztem az ajándékozási záróaktusommal, de ekkor még elindultunk sétálni, ami a legcsodálatosabb jelenetekhez vezetett, a Staatsoper előtt is elmentünk, hirtelen nem is ismertem fel, itt énekelt Cosìt, ezt se tudtam, elmondta, cseppet sem dicsekedve, inkább tényközlőn, hogy aki azt a bizonyos felvételt, nem tudom, a salzburgira vagy a glyndebourne-ire célzott, szóval aki azt a bizonyos felvételt látta, mind őt és a partnernőjét akarja, ami teljesen érthető, ők ketten együtt überelhetetlenek, ekkor valahogy hirtelen megfogta a kezem, mert átmentünk egy hosszú, nagy keresztveződésen, és nem akarta, hogy az autók elüssenek, és innentől fogva minden keresztveződésnél és a keresztveződések között is megfogta, fújogatta, melengette, pedig nem is volt hideg, valószínűtlenül boldog voltam, ez volt a randevúnk csúcsa, ami nem

tudom, az egész estének, a szeretetreméltó, örökké pozitív személyemnek vagy a megható ajándéknak szólt, nem tudtam, mennyi volt benne a hála és köszönet, és mennyi a szeretet, törődés vagy valamiféle testi kontaktus vágya, arra vigyáztam, hogy mikor átkeltünk, mindig elengedjem a kezét, testileg semmilyen tekintetben nem akartam tolokodó lenni, de volt, hogy a járdán is megfogta, két keze közé vette és dörzsölgette, soha férfi érintésének ennyire még nem örültem, legszívesebben sírtam volna gyönyörűségemben, ha nem lettem volna a boldognál is boldogabb, azt hiszem, ezt már az étteremben megtette, ott láthattam, amint a hosszú, zongorista, végtelenül finom ujjaival, tenyeremet elrejtő tenyerével kézbe veszi, simogatja és szorongatja a kezemet, csodás volt, amilyen még férfi kéz érintése szinte soha.

És mentünk, mentünk, a léptei annyira gyorsak voltak, hogy többször szólnom kellett, hogy én nem bírom ezt a tempót, ilyenkor mindig elnézést kért és lelassított, majd újra a saját ritmusa érte el, elvitt egy gyönyörű épületig, megkérdezte, tudom-e, mi az, a Theater an der Wien volt, ahol Beethoven a Fideliót komponálta, és ahol ő több ízben énekelt, életében összesen mintegy másfél évet töltött Bécsben, ez is olyan szép volt, ez a kozmopolitása, ez a mindenhol élés, de nem mint az önmaguk elől menekülő emberek, hanem az önmagukban mindenhol otthonra lelők esetében, ő a zenében s a zene által saját lelkében volt otthon bárhol a világban, erős volt, de emberi szükségleteit s gyengeségeit is elismerte, igazi humánus volt, akit isten jókedvében és napfényben teremtett.

Nem volt még férfi, akinek gesztusaiban, mozdulataiban, arcrándulásaiban vagy verbális megnyilvánulásaiban ne találtam volna bántót, sértőt, banálisat, sztereotípat vagy agresszívat, ő volt az egyedüli, akiről tudtam, akkor is így viselkedik, ilyen érzékenyen és finoman, amikor senki nem látja, aki a négy fal között is ilyen, mentünk, mentünk, még a Naschmarkt felé is, meg se mertem kérdezni, hová, hova akar kilyukadni, pedig úgy ment, mint aki határozott céllal tart valahová, csak átadtam magam a húzásának és sodrásának, majd annyit kértem, vigyen el egy bármilyen megállóhoz, mert tudtam, hétvégén a bécsi metró egész éjjel jár, szimpatikus egy ország, mire azt mondta, inkább egy taxit hívna nekem, mert hideg van, megkérdezte, hogy ez megfelel-e nekem, nem tudtam, velem akar-e jönni, beül-e velem a taxiba, de nem, itt már elköszöntünk, nyilván nem akart kellemetlen helyzetbe hozni, hogy kitegyem magam annak, hogy meglátja a szerény kis szállodát, ami persze kívülről szép volt, és még szebb a környezete, a Mariahilfer negyed, vagy csak nem akart indiszkrét lenni, hogy egészen hazáig visz, vagy már tényleg elfáradt, mindenesetre úgy érezte, itt kell elköszönni, ezért is kérdezte meg, megfelel-e nekem, ha taxit hív, leintett egyet, a hátsó ajtóhoz mentem, és elbúcsúztunk, zavaromban az elköszönés túl rövidre sikerült, csak adtunk két puszit egymásnak, még utána se tudtam nézni, sötét volt, és éjnek évadján alig látszott valami a taxiból, a taxis meg várta, hogy megszólaljak, hogy kinyögjek valamit, ami az élmények zuhatagától egyáltalán nem volt egyszerű, ráadásul a hotel nevére se emlékeztem rendesen, Terminus vagy Termini, valami efféle, olyan kábult voltam, azt se tudtam, milyen nyelven szóljak, pár perc alatt megérkeztünk, négy euró volt mindössze, bagatell, tetszett, hogy négy euróért, aprópénzért Bécsben, az előkelő Bécsben be lehet ülni az éjszaka közepén egy előkelő taxiba, a szállodát föl se ismertem elsőre, annyira más állapotban voltam, mondtam a taxisnak, ez nem az, miközben az volt, kiszálltam, ellenőriztem, tényleg az volt, fizettem, de nem tudtam bemenni, megfulladtam volna egy zárt térben vagy a miniatűr szobában, mindenképp egyedül kellett maradnom a külvilággal, mozognom, járkálnom a szabad levegőn, hogy megéljem, újraéljem és némileg utolérjem, elérjem az élményeimet, feldolgozásról szó sem lehetett, feldolgozhatatlan élmények voltak, találkozás önmagammal, a vágyott férfival, a szerelemmel annyi idő után újra, a zenével, Mozarttal, az operával, Béccsel, a Monarchiával, az eleganciával, Európával és a szabadsággal, Istennel is, igen, a megtagadott s nem létezőnek titulált istennel, aki ezt a férfit elem sodorta, és mindezen keresztül önmagammal, önnön vágyaim tökéletes harmóniájával és csúcásával egyetlen férfiban, ami se eddig, se ezután többé nem lesz lehetséges, ezt ki kellett gyalogolni magamból, ezt a tökéletes pillanatot az örökkévalóságig merevítve, hosszabbítva, a sejtjeimmé, zsigereimmé alakítva.

Mentem, mentem, kilométereket gyalogoltam a Mariahilfer Strassén a sötétben, egyedül, lélek nem volt az utcákon, de nem féltem, olyan boldogságban és biztonságban érez-

tem magam, hogy a külvilág csak díszletként, levezetésként szolgált a belső történésekhez, amelyekhez nem volt elég egyszerűen a belső tér, szétrepesztette azt, itt álltam az ideállommal szemben, aki lehet, hogy sose lesz az enyém, de én megtaláltam, megtaláltam az ideállomat, tehát tudtam, ki vagyok én, annyi év, szomorúság, tévelygés és útkeresés, pocso-lya, sár és dagonya után végre megtaláltam önmagam, és szerettem, imádtam ezt az ma-gamat, fénylett a lét, amelyben boldogan sétáltam.

Ide vágytam, ez vagyok én, megérkeztem önmagamba.

Soha többé nem leszek képes félmegoldásra. Megérkeztem Bécsbe, ahol énekeltél nekem, Párizsba, ahol éltem és élsz, a távol-keletre, ahová vágyakozom és a lelkem legbensejébe. Ahol az a bizonyos, nem létező isten van.

És nem tudtam, hogy a pokol csak ezután kezdődik. ■ ■ ■

■ **Kozár Alexandra:** kulturális újságíró, szerkesztő. Párizsi egyetemi tanulmányai után az ELTE magyar-francia szakán diplomázott. 2006–2011-ig a *Népszava* kulturális és társadalomkritikai melléklete, a *Szép Szó* szerkesztője. Jelenleg többek között a *Színház*, a *Gramofon* és a *Premier* szerzője.

